

Anamaria Gheorghiu

CÂND SOARELE ÎNTÂLNEȘTE LUNA

*Cum să întâlnești partenerul perfect
pentru tine și să rămâi alături de el*

Editura **Stef**

Iași, 2019

Cuprins

Cuvânt înainte	5
CAPITOLUL I	
Dorul de regăsire	9
CAPITOLUL II	
Despre relații și suflete pereche	19
CAPITOLUL III	
Drumul spre sufletul pereche trece prin inima ta!	35
CAPITOLUL IV	
Când Soarele întâlnește Luna	125
CAPITOLUL V	
A fi sau a nu fi împreună	175
CAPITOLUL VI	
Există viață personală și după	221
CAPITOLUL VII	
Misiunea sufletelor pereche	245
Epilog	277

„Ne vom întâlni sufletele pereche când vom urma calea sufletului nostru.”

(Karen M. Black)

I

Odysseu se culcă ostenit în iarba deasă și înaltă din poiana păzită de arborii falnici, seculari. Drumul său îl dusesese aici, și mirosul suav al florilor de câmp îl ademenise în marginea poienii iscate ca din senin în mijlocul pădurii. Se simțea în siguranță, la adăpost de animalele sălbatice, departe de orice făptură umană. Doar el cu sine însuși, și osteneala căutării. Își dorea doar să găsească drumul bun și să se întoarcă acasă. Însă deocamdată, un pic de odihnă și apa rece și curată de la izvorul din capătul poienii aveau să-l întremeze. Iarba era mătăsoasă și unduia blând sub mângâierea vântului de seară. Ici-colo, păsările se adunau la cuiburi, cu ciripit molcom. Lumea poienii părea infuzată de o pace adâncă, aidoma unui vis al pământului. Și Odysseu alunecă ușor în somn, împreună cu natura toată.

Deschise ochii sub soarele arzător al unei cetăți vechi, cu ziduri care păreau să arunce sclipiri gălbui în strălucirea amiezii. Se simțea tânăr, puternic și plin de viață. Sângele îi pulsa aprig, ochii priveau departe, iar inima îi cânta un cântec despre zări necunoscute, care-l așteptau și-l chemau cu nesaț. Sări în picioare agil, aidoma unui leopard gata de vânătoare. Corabia îl aștepta, echipajul era pregătit să ridice pânzele, vântul era prielnic, cerul fără pic de nor. Odysseu urcă pe punte în uralele mulțimii strânse pe chei, în portul vechi din care plecaseră atâtea nave spre

țărniuri din toată lumea. Unele se mai întorseseră, altele dispăruseră ca o lacrimă uscată de vânt. El însă avea să izbândească, să învingă și să se întoarcă! Era o promisiune pe care sufletul lui i-o făcuse încă de când...de când... Ea îi spusese că-l așteaptă, că-l va aștepta mereu, pentru a se reuni într-o singură ființă, în Marea Inimă care pulsează și trimite viața în tot ceea ce este.

Corabia plecă, se făcu tot mai mică spre orizont, până când deveni doar o amintire pe albastra întindere a apelor. Multe au fost apoi luptele, victoriile, înfrângerile... Anii au devenit ore, iar orele – clipe picurate în clepsidra opalescentă a Timpului. Undeva departe, în Cetatea cu ziduri gălbui, aproape nimeni nu-și mai amintea de ziua când o frumoasă corabie se desprinsese de țărm, în uralele mulțimii. Aproape nimeni, cu excepția Ei. Răbdarea o învățase, blândețea o făcuse mai înțeleaptă, iar iubirea o ferise de bătrânețe. Ea știa, și îl aștepta acasă.

Odysseu tresări, scuturat de un fior rece acolo, departe, în poiana cu iarbă verde și mătăsoasă. Se visase undeva... sub soarele puternic al unei cetăți pe care, poate, o cunoscuse cândva... Nu avea chip, nu avea glas, se simțea aidoma unei umbre! Alergase cu sufletul tulburat să se oglindească în pânza unei ape liniștite – și nu găsisese decât un havuz frumos, din piatră supusă în forme rotunde de mâna meșterului sculptor. În apa acelui havuz se oglindise, și își văzuse Chipul. Era chipul unei femei... Ea! Iubirea, sursa vieții, cântecul sufletului lui!

Alergase apoi, răscolit, să-l caute pe Marele Povestitor al cetății. Oamenii spuneau că bătrânul era înțelept și poate, un pic vrăjitor – și îl putea ajuta să înțeleagă ce i se petrecea. De ce se simțea o umbră, și de ce oricare suprafață care-l oglindea îi întorcea imaginea unei femei pe care o simțea ca pe sufletul său. L-a găsit pe Marele Povestitor într-o piață mică a orașului, înconjurat de copii și oameni care-i ascultau povestea. Odysseu surprinse privirea albastră a bătrânului, ca un crâmpei de zare, ațintită o clipă asupra-i - și povestea se depănă parcă numai pentru el – ceilalți deveniseră doar niște vâlătuci de fum, închipuiri desprinse din ceața timpului: "... lumea este țesută din razele Soarelui și ale Lunii. Unul aduce puterea, strălucirea, lupta și victoria; celălalt aduce mângâierea, blândețea, misterul și desfătarea odihnei. Unul aprinde, celălalt hrănește; unul domină, celălalt ține în brațe. Foc și apă, zi și noapte, lumină și întuneric – uneori, Luna se contopește cu Soarele, și atunci întreg Universul sărbătorește Nunta lor. Alteori, Luna se joacă cu Soarele, se ascund, se urmăresc prin timp și spațiu, până la începutul unui nou veac... cum ar putea lumea exista fără vreunul dintre cei doi? Iar fără Ei Doi, nici Unul nu există, nici măcar în vis..."

Odysseu primi mesajul cu un surâs. Își amintise cine era, ce promisese și cine îl aștepta.

Pentru mine, totul a început într-o dimineață senină, de vară. Razele de soare se filtrau cuminiți prin jaluzelele dormitorului, înviorând întreaga cameră. Auzeam de afară, prin fereastra întredeschisă, ciripit vesel de păsărele. Era una dintre acele dimineți care ar fi putut, probabil, inspira un explorator să pornească într-o călătorie aventuroasă spre tărâmurii necunoscute și îndepărtate – un timp al entuziasmului care face să înflorească planuri mărețe și dorința de a cuceri noi orizonturi ale vieții.

Viața mea de până atunci fusese un carusel de evenimente, când exterioare, când interioare. Învățasem mult și îmi făurisem o carieră în continuă înflorire, revenisem în țară după patru ani de studii în străinătate și urmam cu mult entuziasm diverse cursuri de dezvoltare personală și spirituală. Puteam spune că în acel moment aveam deja o cale de evoluție proprie, bine stabilită. Lumea mea era colorată, incitantă și fantastic de atrăgătoare, astfel încât de fiecare dată când mă trezeam dimineața, saream imediat din pat, gata să încep o nouă zi promițătoare! Aveam năzuințe și țeluri pentru care să ard, acțiuni pe care să le finalizez cu succes și atâtea lucruri noi de cunoscut în fiecare zi!

Totuși, din universul meu lipsea ceva... nu prea simțisem lipsa asta până acum, dar undeva în trecut apăruse ca o sămânță neștiută, ascunsă în apele dense, misterioase ale subconștientului meu. Și a crescut nebăgată în seamă, zi

după zi tot mai mult, până a devenit un arbore falnic – prea impozant pentru a fi trecut cu vederea. Un arbore frumos, puternic, plin de seva vieții și... singur... Eram singură, atât de singură! Relațiile mele efemere, "studentești", fuseseră până atunci simple puncte de reper ale normalității mele fizice și psihice de femeie tânără, modernă și cu vederi progresiste. Fiecare dintre despărțiri săpase puțin câte puțin un gol în sufletul meu – un gol care nu se putea umple cu nimic altceva, în ciuda strădaniilor mele. Nu putea fi astupat nici cu cărți, nici cu spectacole – filme – călătorii – petreceri – plimbări în natură, nici cu reușite profesionale.

În dimineața ACEEA m-am trezit privind-mi golul în față: ȘTIAM exact ce-mi lipsea, și ceea ce trebuia să caut în continuare – sufletul meu pereche! Acel bărbat care să mă împlinească profund, care să-mi trezească certitudinea că ne cunoaștem de viață întregi, că suntem atât de rezonanți ca suflet, minte și concepție de viață, ca niște gemeni emanați din aceeași sămânță a universului. Copacul din mine dorea să aibă două ramuri! Nu spre divizare și diversificare, ci, paradoxal, spre unificarea și reîntregirea ființei mele.

Am numit această năzuință tăcută a sufletului meu – "dorul de regăsire". Știam, cu acea cunoaștere dincolo de orice cuvinte ori incertitudini mentale, că sufletul meu se îmbarcase deja pe o corabie menită să-l conducă spre sufletul său pereche, iar această mișcare a sufletului era pur și simplu autonomă, se sustrăgea oricăror justificări mentale, oricăror evenimente exterioare și chiar temerilor

de a-mi periclita statu quo-ul confortabil emoțional al vieții din acel moment.

Așa a început totul. Lupta cu tiparele relaționale vechi și nesatisfăcătoare, cu blocajele din mine, cu convingerile și credințele mele sabotare și tot cortegiul de umbre prăfuite ale minții și subconștientului, dimpreună cu durerile vechilor despărțiri. Cu fiecare eșec, știam că sunt mai aproape de țelul meu. Noaptea cea mai neagră nu face decât să vestească zorii zilei. Am străbătut un drum lung și destul de dificil până când am reușit să-mi întâlnesc sufletul-pereche, să-l recunosc ca atare și să creez împreună cu el relația minunată pe care o trăim acum, zi de zi. Am trecut prin toate etapele purgatorului tristeții, depresiei, invidiei, urii, dorinței de răzbunare și mâniei, prin focul mândriei, prin mocirla resemnării și furtuna fricilor și neîncrederii. M-am contemplat în oglinzile deformatoare ale gândurilor care încep cu: "Dar dacă...? Și dacă nu...? Iarăși...? Merit...? Nu sunt destul de bună..." etc. Și când m-am săturat să mă tot lupt cu demonii, mi-am întors fața către lumină și am descoperit că am posibilitatea de a alege cum să gândesc, cum să-mi dirijez emoțiile și cum să recunosc și să depășesc odată pentru totdeauna tiparele relaționale distructive (sau care, oricum, nu aveau nici un fel de viitor dezirabil).

Paginile acestei cărți descriu o mare parte din etapele pe care le-am parcurs, "antrenamentul" meu mental, emoțional, atitudinal și spiritual, concluziile la care am

ajuns și know-how-ul pe care l-am dobândit în acest periplu personal, în materie de relații de cuplu.

Precizez ferm că *noțiunea mea* de "suflet pereche" nu se suprapune peste conceptele și definițiile aparținând unei orientări sau alteia, privind: sufletele/flăcările gemene, relații karmice, suflete pereche - așa cum sunt ele definite în cadrul unor școli esoterice, spirituale sau altele. Pur și simplu, definiția *mea* de suflet-pereche se referă la acea ființă umană care mă oglindește profund, consonant și amplu la nivel mental, suflesc, atitudinal, al dorințelor și năzuințelor de viață, al alegerilor și mișcărilor profunde ale sufletului, acea ființă aflată pe un nivel de dezvoltare comparabil și compatibil cu al meu, aptă, disponibilă și dornică să construiască alături și împreună cu mine o relație armonioasă, echilibrată și completă, un acord vibrant și complet, pe viață. Acel om care să-mi fie soț, iubit, prieten, confident, consilier, maestru și discipol, protector și protejat, părinte – partener - copil, camarad, stimulent și reazem – alături de care să pot asuma și juca toate rolurile Vieții, pentru a mă revela și manifesta pe mine însămi ca o ființă completă, universală. Acest om este astăzi soțul meu.

CAPITOLUL II

Despre relații și suflete pereche

*Ce numesc ”suflet pereche” și relația cu
un partener tip ”suflet pereche”*

"Simt că o parte a sufletului meu te-a iubit de la începutul tuturor lucrurilor. Poate că suntem de pe aceeași stea."

(Emery Allen)

II

Cu siguranță, conceptul de "suflet pereche" datează din vremuri imemorabile, de când ființa umană a început să caute oglindirea sa profundă într-o altă ființă, pe care s-o simtă ca pe o prelungire a sufletului său. Scriptic, meritul primei descrieri metaforice a acestui concept îi revine filosofului grec Platon, în lucrarea sa "Banchetul". Aici, el dezvoltă ideea existenței ființelor androgine, pe care le descrie ca fiind înzestrate atât cu caracteristici masculine cât și feminine, trăind unite două câte două la propriu, într-un *sui generis* cuplu. Aceste ființe aveau o singură inimă – inima cuplului. Ca de obicei în asemenea povești – metaforă, zeii erau invidioși pe androgini, care trăiau continuu starea de fericire și completitudine. Prin urmare, au decis să-i separe în două ființe cu trupuri distincte, cu caracteristici diferite, care să resimtă dorul de a se uni din nou cu "jumătatea" lor, pentru a fi din nou compleți și fericiți. Interesant în această descriere fantastică este că Platon a specificat că fiecare "jumătate" a păstrat și după separare unele caracteristici ale perechii sale, ca pe un fel de "amprentă" după care să o poată identifica.

Mai târziu, ideea că posedăm în noi înșine trăsături aparținând sexului opus și un "model" lăuntric al acestuia a fost amplu dezvoltată de C.G. Jung, prin ceea ce el a denumit Animus și respectiv Anima. Fiecare bărbat are în structura sa psihică inconștientă o Anima – o femeie